Р Е Ш Е Н И Е
№ 2904

гр. София, 07.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова
ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Красимира Желева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **1053** по описа за **2014** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на ТД на НАП [населено място], подадена, чрез юрисконсулт Н. срещу решение /без номер/ от 06.12.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 3857/2013 г. Софийски Районен Съд – Наказателна отделение, 7 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № F 026113 от 07.02.2013 г., издадено от Х. С. - директор на офис „В.“ при ТД на НАП, С. град.

С оспореното НП на касатора на основание чл. 179 от ЗДДС, за нарушение на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен и да се постанови ново, с което да потвърди наказателното постановление с така определения размер на административното наказание.

По време на проведеното по делото открито заседание касаторът, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. поддържа жалбата и моли да се постанови акт, с който да се отмени решението като неправилно, по съображенията изложени в касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител адвокат Т.

оспорва жалбата и моли за постановяване на решение, с което решението на СРС да бъде оставено в сила.
Представителят на СГП, счита жалбата по същество за неоснователна и дава заключение обжалваното решение да бъде оставено в сила.
Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:
За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства. В процесуалното качество на свидетел е разпитан актосъставителя. От неговите показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 03.10.2012 г. в Офис „В.“ при ТД на НАП, в хода на извършена проверка на [фирма], приключила с издаване на протокол № 1256207/03.10.2012 г. след справка в информационния масив на НАП, ПП ВАТ – 11, БИДИС, С. се е установило, че дружеството в качеството си на регистрирано по ЗДДС лице от 21.01.2009 г. не е подало в законоустановения срок до 14- число на месеца, следващ данъчния период 01.01.2011 г. – 31.01.2011 г. справка декларация по ЗДДС.
При обработката на декларацията било констатирано, че е пропуснат законоустановения срок за подаването й, който в конкретния случай е бил до 14.02.2011 г.
За така установеното нарушение на [фирма] бил съставен АУАН № F 026113 от 15.11.2012 г., връчен на упълномощено лице. В последствие са подадени възражения в писмен вид.
Въз основа на акта е издадено атакуваното НП.
СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че не е осъществен състава на визираното нарушение, поради което го е отменил.
Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на 21.12.2013 г. Жалбата е подадена чрез СРС, на 30.12.2013 г. /вх.№ 59273/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна в производството пред районния съд и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.
Разгледана по същество, тя е неоснователна.
Решението на СРС е валидно и допустимо.
Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Направените правни изводи не се опровергават от доводите, изложени в касационната жалба. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства Заключенията на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН, но фактическите констатации, описани в него, противоречат на събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Правилен е изводът на СРС, че датата на регистрация на ответника по касация е датата на връчване на Акта за регистрация по ЗДДС - именно 19.07.2012 година, а не както е посочено в АУАН и в НП - 21.01.2009 година. Съгласно разпоредбата на чл. 102 от ЗДДС - задължителна регистрация по ЗДДС по инициатива на органите по приходите - когато орган по приходите установи, че лице не е изпълнило в срок задължението си за подаване на заявление за регистрация, той го регистрира с издаване на акт за регистрация, ако условията за това са налице. В разпоредбата на чл. 103, ал. 1 от ЗДДС е посочено, че за дата на регистрацията по този закон се смята датата на връчването на акта за регистрация. Видно от Акт за регистрация по ЗДДС № 22042100012798/19.07.2012 г., връчен на дружеството на същата дата, по смисъла на чл. 103, ал. 1 от ЗДДС, дружеството е регистрирано на 19.07.2012 г., а не на 21.01.2009 г. Към посочената дата 21.01.2009 г., ответникът по касация не е бил регистриран по ЗДДС и съответно няма как без да е регистриран, за него да възниква задължение за подаване на справка - декларация по ЗДДС по реда на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, според която за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124, като тези регистри се водят само от „регистрираните лица“. В този смисъл към датата 14.02.2011 г. доколкото дружеството не е било регистрирано лице по смисъла на чл. 103, ал. 1 от ЗДДС, същото не е имало задължение да води отчетни регистри, нито да подава справки – декларации по чл. 125, ал. 1от ЗДДС. Това му задължение е възникнало едва след датата на връчване на акта за регистрация – 19.07.2012 г.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 06.12.2013 г., постановено по н.а.х.д. № 3857/2013 г. Софийски Районен Съд – Наказателна отделение, 7 състав.

Решението е окончателно.